

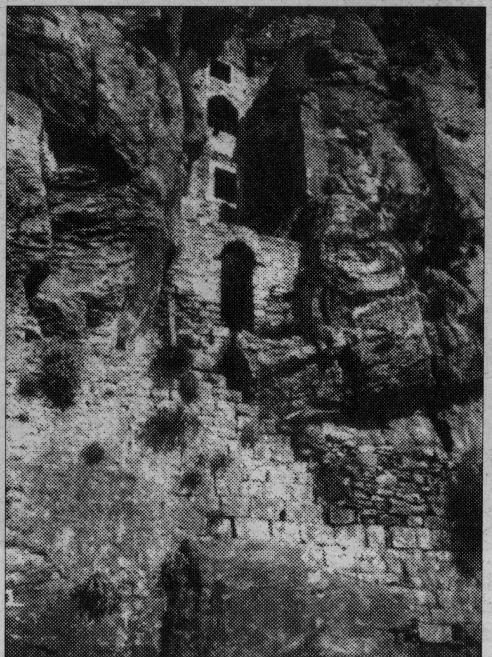
1

CRKVICA I EREMITAŽA SV. JERE NA MARJANU

Tradicija sveca samotnjaka

piše Duško KEČKEMET

Među marjanskim crkvicama posebnu pozornost privlači ona sv. Jere, kako svojim osobitim slikovitim smještajem, zajedno sa špiljom-eremitažom, tako i umjetničkim spomenicima i povijesnim podacima u vezi s njom. Zbog pomanjkanja dokumenata ne može se pouzdano utvrditi je li crkva bila prvo, u srednjem vijeku, posvećena sv. Cirijaku, a zatim sv. Jeronimu, ili je odmah bila posvećena sv. Jeronimu, dok se oratorij Sv. Cirijaka nalazio zasebno u obližnjoj pećini. Tradicija povezuje eremitažu s likom sv. Jeronima, omiljenim patronom Splitčana. Današnja crkvica sv. Jeronima i zidano pročelje iz druge su polovine 15. stoljeća i nisu poznati tragovi prethodnih gradnja, a završena zacijelo 1480. kad je Aleši načinio i potpisao oltar sa skulpturama

Špilja sv. Jere na Marjanu

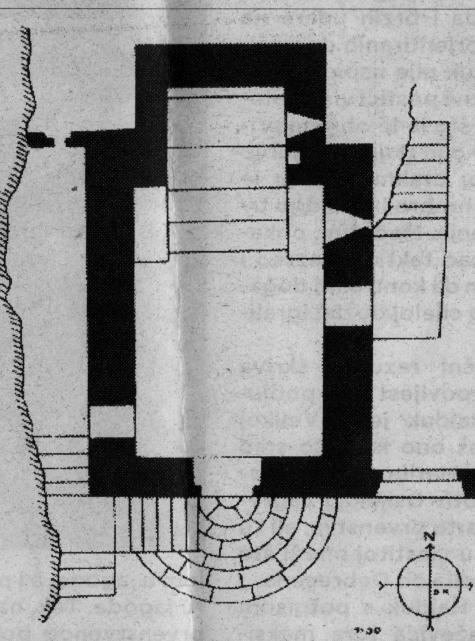
Mons Kyrieleyson

Tradicija povezuje ovaj lokalitet, točnije eremitažu, s likom sv. Jeronima, omiljenim patronom Splitčana još od srednjeg vijeka, s pustinjakom i crkvenim pišcem, koji je savjetovao svom prijatelju **Heliodoru**, htijući ga utješiti nakon smrti njegova sina **Nepocijana**, da traži utjehu u snaoci dalmatinskih otoka, iako za tu tradiciju nema nikakvih povijesnih dokaza. Sv. Cyriak je, po legendi, oslobodio od vrarga **Dioklecijanovu** kćer **Artemiju**, ili točnije **Valeriju**, koji ju je

bio opsjednuo.

Brdo Marjan spominje se u dokumentima prvi put u 8. ili 9. stoljeću u oporuci splitskog priora **Petra** kao **Marulianus**. **Toma Arhiđakon** ga, baš prema procesijama koje su obavljane sva-

ke godine do tog svetišta, zove **Mons Kyrieleyson**. Tradicija tih hodočašća do Sv. Jere održala se stoljećima i bila je živa još prvih desetljeća 20. stoljeća u vidu križnog puta, tzv. **marčanih petaka**.

Tlocrt marjanske renesansne crkvice sv. Jere

nje Toma taj datum i taj lokalitet na Marjanu kao svečanost posvećenja nekog oratorija, koji se nalazio u liticama brda nazvanog **Kyrieleyson** (...*indicta igitur, sollemnitate consecrationis cuiusdam oratoriū, quod erat in rupibus montis Kyrieleyson appellati*).

Crkvica iz 15. stoljeća

Farlati prepostavlja da je taj oratorij bio na mjestu sadašnje crkvice sv. Jere (*Huic aedificulae olim ab S. Cyriaco titulum impositum fuisse ferunt: nunc S. Hieronymi titulo subest*). U prilog tvrdnji da se oratorij Sv. Cirijaka nalazio u samoj špilji, a ne pred njom, govore oznake njegova mesta u dokumentima *Kaptolskog arhiva* u raznim stoljećima, kao *in spelunca, in grotta, in rupibus montis Margiani*.

Današnja crkvica sv. Jeronima, kao i zidano pročelje kojim je zatvorena susjedna špilja, potječe iz druge polovine 15. stoljeća i nisu poznati tragovi prethodnih gradnja. Vjerojatno je eremitaža sa crkvicom bila krajem srednjeg vijeka zauštena, možda srušena ili popaljena, a nove su sagrađene kad je pustinjački život u doba renesanse opet oživio.

Današnja crkvica sv. Jeronima građena je sredinom druge polovine 15. stoljeća, a završena vjerojatno

1480. kad je **Andrija Aleši** načinio i potpisao oltar sa skulpturama. Crkva je jednobrodna, manjih dimenzija, gotičkog svoda, s apsidom bačvastog svoda, koju gotovo potpuno popunjava oltar.

Kamena ornamentika

Osim prednjeg ulaza, s jednostavnim profiliranim dovratnicima i nadvratnikom, postoji s južne strane i sporedni ulaz. Pošto se crkvica nalazi na strmom terenu, do oba ulaza vode stepenice, od kojih su one na pročelju polukružnog oblika. Manja pomoćna vrata vode sa sjeverne strane iz crkvice u prolaz između nje i hridina uz koje se nalazi.

Nad pročeljem je zvonik na preslicu, s gotičkim lukom. Nad vratima je, na mjestu uobičajene ruže, transena s perforacijom četverolisne djeteline i četiri kružna otvora u kutovima. Profilacija transene, portala i konsola pilastara zvonika pokazuju, uz ostatke gotičkih oblika, i jednostavnost i čistoću renesansnog oblika.

Uz desni dovratnik južnih i zapadnih vrata uzidane su škropionice, također u prijelaznom gotičko-renesansnom stilu. Iako prelomljeni svod u unutrašnjosti crkvice odaje gotički stil, sva klesarska i kiparska ornamentika izvedena je u renesansnom stilu, s uočljivim oznakama djela Andrije Alešija, ali i stanovitim gotičkim retardacijama radionice **Jurja Dalmatinca**.

(nastavlja se)

piše Duško KEČKEMET

Alešijeva skulptorska ruka

Od skulptura na oltaru najzanimljivija je ona središnja sv. Jeronima. Djelo je izveo majstor Andrija Aleši 1480. godine, koji je već duže živio u Splitu, nakon zajedničkog rada s Nikolom Firentincem i nakon radova na restauriranju zvonika splitske katedrale. O tome govori i natpis pod retablom, kojim kipar (lapicida) Andrija Aleši dariva oltar 1480. svećeniku Ivanu, takmacu božanskog Jeronima, vjerojatno jednom pustinjaku iz obitelji Nadali

Renesansni jednostavni kameni vijenac s motivom bastona, što teče naoko cijele crkvice sv. Jere na Marjanu, prigodom restauracije neuskusno je prebojen u imitaciji mramora. Još je izrazitije alešijevski renesansni motiv, s jasnim reminiscencama na antiku (*Dioklecijanova palača*), kocaka i ovulusa na vijencu nad oltarom i vijencu koji tvori okvir središnjeg reljeфа sa sv. Jeronimom.

Polukapiteli nad pilastrama, koji podržavaju glavni vijenac i dijeli polja reljefa sa skulpturama, pokazuju oznake gotičkih lisnih kapitela s ružicama na abakusima na srednjovjekovnom zvoniku splitske katedrale, što možemo obrazložiti i time, da je Andrija Aleši sudjelovao na restauraciji spomenutog zvonika.

Reljefi s oltara

Reljefi u kamenu prikazuju Ivana Krstitelja, sv. Jeronima u špilji i sv. Antuna, a u luneti nad vijencem je motiv *Oplakivanja Krista*. Reljefi su naknadno obojeni, ali vjerojatno na temelju tragova prvotnog bojenja, što nije potpuno u skladu s

renesansnom monokromnom skulpturom, ali jest s gotičko-renesansnom polikromnom skulpturom radionice Jurja Dalmatinca. Sadržajno i stilski vrlo sličan motiv *Oplakivanja* nalazi se u luneti s istim renesansnim vijencem u drugoj marjanskoj kapelici *Gospe od Sedam Zalosti*, s alešijevskim andelima s bakljama sa strane, a oslikanom *Kalvarijom* na pozadini skulptura.

Slično *Oplakivanje*, s jačim utjecajem Firentinčeve škole, nalazilo se na portalu nekadašnjeg samostana blaženog Arnira u Splitu, a danas je u Muzeju grada Splita.

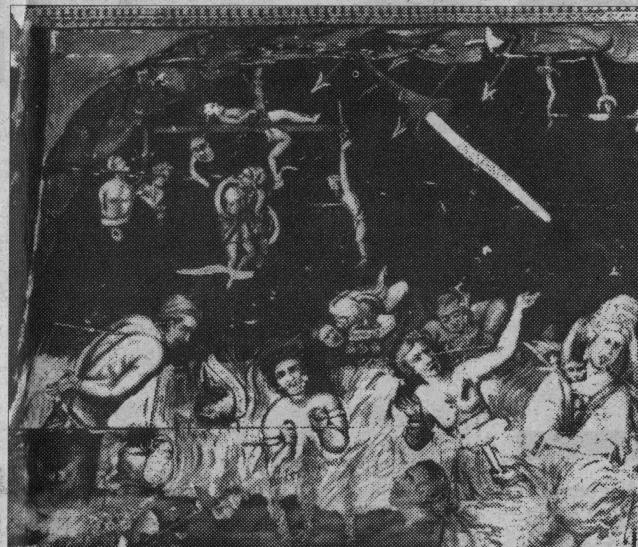
Od skulptura na oltaru najzanimljivija je ona središnja sv. Jeronima. Djelo je izveo majstor Andrija Aleši 1480. godine, koji je već duže živio u Splitu, nakon zajedničkog rada s Ni-

kolom Firentincem i nakon radova na restauriranju zvonika splitske katedrale. O tome govori i natpis pod retablom, kojim kipar (lapicida) Andrija Aleši dariva oltar 1480. svećeniku Ivanu, takmacu božanskog Jeronima, vjerojatno jednom pustinjaku iz obitelji Nadali:

P(RES)B(I)TE)RO IOANNI DIVI HERONIMI EMVLO. ANDREAS. LAPICIDA. DONO. MCCCLXXX

Prizori iz pakla

Crkvica sv. Jeronima je zanimljiva i zbog svojih renesansnih i baroknih slika, osrednjih radova nepoznatih autora. Za četiri slike s obje strane crkvenog svoda nemamo određenih podataka, osim usmene tradicije koja kaže da su bili radovi ne osobite slikarske kvalitete, ali vrlo bujne mašte, da su djelovale impresivno, a

Prvotna slika pakla u crkvi sv. Jere na Marjanu (uništena)

prikazivale su prizore iz pakla. Stare su slike između dva rata, zbog navodne troštosti, uklonjene i zamijenjene novima splitskog slikara i kipara Ivana Mirkovića, prema istom sadržaju.

Iako su sve sačuvane slike vrlo trošne i potamnjele, izdvajaju se četiri renesansna rada, stilski datirana oko 1500. godine, dvije slike na platnu, Polaganje u grob i *Napasti sv. Antuna Pustinjaka* i dvije na drvu s portretima nekog biskupa i nekog mladog sveca.

O njima je opširno pisao Kruno Prijatelj u radnji o slikama domaće škole 15. stoljeća u Splitu.

Ostale slike, kasnijeg datumata, rađene su na drvu i

ugrađene u oplatu crkvice u nizu na oba njezina duža zida. Počevši lijevo od ulaza, one prikazuju motive: *Magdalena pere noge Kristu*, *Krist pred Pilatom*, *Šimun pomaže Kristu nositi križ*, *Svlačenje Krista na Kalvariji*, *Petar sijeće uho vojniku na Maslinovoj gori*, *Molitva na Maslinovoj gori*, *Uskrsnuće*, *Krist se ukazuje Mariji Magdaleni*, *Krist se ukazuje Tomi*, *Uzašaće*. Stručnim bi čišćenjem te slike doble ne samo na izražaju nego bi se tek nakon toga moglo potanko analizirati i vrednovati.

Natalisova golubica

Pozornost više privlače velika slika na platnu na tri-

umfalom luku crkvice, određena gore oblikom gotičkog luka svoda crkve, a dolje bačvastog luka apside, također loše uščuvana. To je barokni rad iz početka 18. stoljeća.

U gornjem dijelu prikazano je *Marijino navještene*, kompozicijski i korolistički vješto izvedeno, a u donjim dijelovima su u baroknim kartušama portreti kanonika i generalnog vikara Petra Natalisa iz 1717. godine i vojničkog tribuna Bartula Manganonusa s natpisom

CVSTODI NOS DOMINE, VT PVPILLAM OCULI,

SVB VMBRA ALARVM
TVARVM PROTEGE NOS,
PETRVS NATALIS
CANONICVS
VICARIVS GENERA-
LIS

SIC EXORAT
A. D.
MDCCXVII

Pod portretom je grb obitelji **Natalis**: golubica s maslinovom grančicom u kljunu, a nad njom mjesec s dvije zvijezde.

ANNVNCIATIO TVA
SIT VITA MEA
IN GLORIA DEI

BARTOLOMAEVS
MANGANONVS
BERGOMENSIS
TRIBVNVS MILITVM
SIC ORAT
(AT)QUE IMPLORAT
(nastavlja se)

piše Duško KEČKEMET

Tipično renesansni duh pustinjaštva i ljubavi prema prirodi tumače dva natpisa na drvu, od kojih je prvi s tri mrtvačke glave, nad južnim vratima u crkvi: **OMNIA PRETEREVNT PRETER AMARE DEVMT** i drugi, citat iz sv. Jeronima, nad zapadnim vratima:

MICHI. OPIDVM. CARNER. SOLITUDO. PARADISVS. E(ST)

JERON(I)MUS

Od skulptura na oltaru najzanimljivija je ona središnja sv. Jeronima. Djelo je izveo majstor Andrija Aleši 1480. godine, koji je već duže živio u Splitu, nakon zajedničkog rada s **Nikolom Firentincem** i nakon radova na restauriranju zvonika splitske katedrale. O tome govori i natpis pod retablom, kojim kipar (*lapicida*) Andrija Aleši dariva oltar 1480. svećeniku **Ivanu**, takmacu boža-

ON(I)MUS

Meštovićev dar

Na koru crkvice je slika sv. Jeronima, rad splitskog slikara **P. Vučetića** iz 1921. godine. Veća uljena slika sv. Jeronima, rad kipara **Ivana Meštovića**, nastala

3 CRKVICA I EREMITAŽA sv. JERE NA MARJANU

Svečev "raj od samoće"

Crkvica sv. Jeronima sa susjednom špiljom i dvorištem tvori ogradenu cjelinu, donekle utvrđenu za obranu od Turaka, koji su često pustošili polja oko Splita. S istočne je strane dvorište ogradieno manjim zidom s vratima između crkvice i visokih klisura nad njom i zidom, iznad kojih je izvana uzidan renesansni reljef sv. Ivana, rađen u antičkom duhu. Na zapadnoj strani dvorišta je cisterna s krunom bunara i kamenim stolom s klupama, a posebnu pozornost privlači pećina, visoki procjep u okomitoj klisuri

u vrijeme Drugog svjetskog rata, koju je autor darovao **Bratovštini sv. Jere** za tu crkvicu, zbog sigurnosti i prevelikih dimenzija privremeno nije smještena u nju, nego u sakristiju katedrale.

U crkvenom je podu manja nadgrobna ploča pustnjaka **Jeronima Natalisa:**

**SEPOLTVRA
DI ME HIERO
NIMO NADA
LI. ROMITO
1616**

Crkvica sv. Jeronima je sa susjednom špiljom i dvorištem tvorila ograđenu cjelinu, donekle utvrđenu za slučaj napada Turaka koji su za kandijskih ratova često pustošili polja oko Splita i jednom prigodom čak ubili pustinjaka eremitaže sv. Nikole na Marjanu. S istočne je strane dvorište ogradieno manjim zidom s

vratima između crkvice i visokih klisura nad njom i zidom s ulaznim vratima između crkvice i provalije pod njom. Nad tim je vratima izvana uzidan poznati renesansni reljef sv. Ivana, rađen potpuno u antičkom duhu, pod izravnim utjecajem antičkih skulptura obližnje Salone.

Na zapadnoj strani dvorišta nalazi se cisterna s jednostavnom krunom bunara i kamenim stolom s klupama oko njega. Sa zapadne strane, gdje je bio moguć prilaz, dizao se također zid, koji je tek djelomično sačuvan. Na toj strani dvorišta bila je prislonjena uz strmu klisuru neka pomoćna jednostrešna zgrada, što se može zaključiti po rupama za krovne grede u živoj stijeni i ostacima žbuke na mjestima gdje se krov dodijeli prozora na zidu.

Od dvorišta vode stepenice, djelomično zidane, a djelomično udubene u sa-

Unutrašnjost renesansne crkvice sv. Jere na Marjanu

rivaо sa stijenom.

Šantine stine

Posebnu pozornost u tom skromnom eremitažnom sklopu privlači sama pećina. To je visoki procjep u okomitoj klisuri (tzv. *Šantine stine*). On je s južne strane zatvoren zidom, dok se u unutrašnjosti malo širi i tako tvori prostor podijeljen danas na dva kata, dok je prije bio podijeljen na tri kata, kako se vidi po rupama u životu kamenu unutrašnjosti pećine i po vanjskoj podjeli prozora na zidu.

Natalisov natpis

U samoj pećini nema nikakvih natpisa ni građev-

Antički reljef iznad ulaza u dvor Sv. Jere na Marjanu

nih ili ukrasnih detalja, ali pretpostavljam da se u jednoj udubini u živoj stijeni u glavnoj prostoriji nalazila ploča s natpisom, koja je danas uzidana na sjevernoj strani dvorišta, pod stepenicama što vode u pećinu.

Ploča je vrlo trošna, slova su na mjestima nestala, a desni manji dio, zajedno s natpisom, nedostaje. Baš zbog teške čitljivosti nisu njezin tekst objavili oni koji su pisali o eremitaže sv. Jeronima, iako je ona spomen na pregradnju ili restauraciju skloništa (*gostinjca, albergo*) koju je izveo **Jeronim Natalis** i iako se na njoj na jednom teže čitljivom dijelu spominju Slaveni (Hrvati), među koje se ubraja i sam Natalis. On tu jasno veli za sebe i svoje sugrađane i sunarodnjake **NOI SLAVONI**, iako je Split tada bio pod mletačkom vlašću, što uostalom nije izuzetan slučaj.

(nastavlja se)

4

piše Duško KEČKEMET

Na temelju današnjeg stanja Natalisova natpisa na ploči, zacijelo nekad u jednoj udubini u živoj stijeni u glavnoj prostoriji crkve, a danas uzidana na sjevernoj strani dvorišta, fotografija koje sam načinio pred dvadesetak godina i prijepisa što ga je načinio Spličanin **Dujam Srećko Karaman** u svom rukopisnom djelu o splitskim plemićima i spomenicima osamdesetih godina 19. stoljeća, teško ga je u cijelosti pročitati.

Oštećeni natpis

No, ipak, na sljedeći se način može pročitati i dopuniti natpis na ploči, iako njegov posljednji dio, zbog većih oštećenja, ostaje nepotpuno razumljiv:

(I)N HONOR'E
GL(ORIA)
DELL'AVOCATA (NO-
STRA)
DEL CIEL' IMPER (A
TRICE)
MOSSO DAL (DI)
VO(TO)...
IO GIROLA (MO)FIG
(LIO)
DI VALERIO (N)
ATAL(I)
HOR'ETE(RNA)SPE-

CRKVICA I ERMITAŽA sv. JERE NA MARJANU

Patronat obitelji Natalis

Obitelj Natalis navodi se na više natpisa u Sv. Jeri, imala je patronat nad crkvicom i eremitažom sv. Jeronima te pravo birati pustinjaka, a najviše ih je bilo iz same obitelji Natalis. Godine 1504. spominje se rektor i pustinjak Sv. Jere don Duje de Balestris (Balistrilić), kum Marka Marulića kojemu on posvećuje svoju Juditu. Najistaknutiji član obitelji Natali u 17. stoljeću bio je Šimun, soprakomit bračke galije, a u 19. stoljeću obitelj u Splitu potpuno osiromašuje

Misno slavlje pred crkvicom sv. Jere na Marjanu

RO
ST'HVM(IL)ALBER-
GO
PER DAR'IN
SANT'AN...
QUAL'PER SVA SAN-

TIT(A)
DI NOI SLAVONIT...
PREGA E SEG...
DEL PRE...
Obitelj Natalis navodi se na više natpisa u Sv. Jere

na Marjanu.

Među splitskim plemstvom nalazimo je u 16. stoljeću pod imenom Nadali, Natali, Natalis, de Natalibus i sl., a i pod našim imenom Božičević. Imala je patronat nad crkvicom i eremitažom Sv. Jeronimom i pravo birati pustinjaka, a i sama ih je iz svoje obitelji dala nekoliko. Godine 1504. spominje se rektor i pustinjak sv. Jere **don Duje de Balestris (Balistrilić)**, kum **Marka Marulića**, kojemu on posvećuje svoju **Juditu** i koji je primio na dar od **Alešija** neko zemljište za crkvu sv. Jere; godine 1516. rektor Sv. Ciriljaka je **Luka Moričić**. Godine 1632. umire od kapi romita Sv. Jere **Šime Poklepović** i ukapaju ga u toj crkvi.

Grob iza oltara

Ali najviše pustinjaka Sv. Jere bilo je iz same obitelji Natalis, u kojoj je i inače bilo dosta svećenika. U svakoj njihovoj generaciji nekoliko članova nosi ime **Jeronim (Hieronimus, Ge-**

rolimo).

Tako je splitski plemić i kanonik **Jeronim Natalis** (1584.-1663.) dao načiniti sebi grob iza glavnog oltara u katedrali s natpisom:

HIERONIMVS DE NATALIBVS
PATRITIVS AC OLIM
CANONICVS IN PRO-
PRIA PATRIA
SIBI SOLI AETATE
CONFIECIO
HOC MON (UMEN)
TVM P.FECIT

Grb je isti obitelji Natalis, kao na slici sv. Jeronima na Marjanu, s inicijalima:

H.N.C.S.

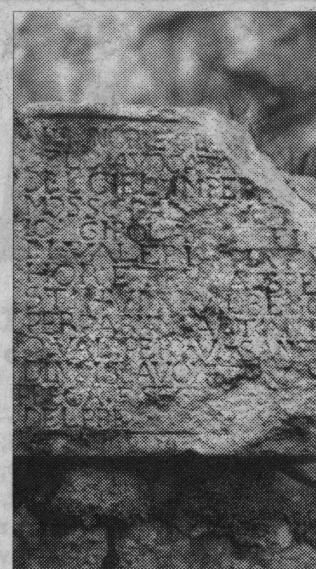
**(Hieronimus, Natalis
Canonicus Spalatensis)**

Taj kanonik Jeronim Natalis vjerojatno je identičan s romitom Jeronimom (**Hieronimo Nadali**) koji je sebi 1616. načinio u crkvi sv. Jere grob i postavio natpis.

Šimun i potomci

Najistaknutiji član te obitelji u 17. stoljeću bio je **Šimun Natali**, soprakomit bračke galije, jer su Natalisi bili plemići splitski i brački. Kako se može utvrditi iz matičnih knjiga rođenih i umrlih splitske župe, on je imao pet sinova i pet kćeri, od kojih je **Valerio Natalis** (rođen 1660.) najvažniji za nastavak te loze.

Valerijev sin je **Jeronim** (rođen 1699., umro

Natpis Jeronima Natalisa

1745.) koji je postavio već navedeni natpis u špilji sv. Jere, kasnije prenesen pred nju.

Prezime je na njemu potpuno nečitljivo, ali baš po njegovu imenu, imenu oca i stilu slova, koji se podudara s vremenom života Jeronima Natalisa, mogu se oni poistovjetiti.

Konačno, **Petar Natalis**, koji je prikazan na portretu u crkvi sv. Jere, bio je kanonik i arhiđakon vikar, rođen je oko 1653. a umro 1727. godine.

U 19. stoljeću obitelj Natalis u Splitu potpuno je osiromašila.

U gradu su imali kao laički jupatrontat crkvicu sv. Anastazije i jednu kućicu koja je bila namijenjena romitima Sv. Jeronima da mogu prenoći kad bi dolazili s Marjana u grad skupljati milodare ili nabavljati hranu.

(nastavlja se)

5

piše Duško KEČKEMET

Crkvica sv. Jere imala je i svoju bratovštinu, premda nam nisu sačuvani neki stariji dokumenti koji bi nju spominjali, kao npr. onu pomoraca crkvice sv. Nikole na Marjanu iz 14. stoljeća. Pravilnik Bratovštine sv. Jere tiskan je 1859. godine, a 1918. spojila se s bratovštinom Gospe od Zdravlja.

Crkvica i ermitaža sv. Jeronima nisu ni nakon gradnje u 15. stoljeću zadržale uvijek potpuno isti oblik.

U više su navrata rađeni popravci i restauracije. Tako prema spomenutom natpisu zaključujemo da je znatniji zahvat na popravku ili nekoj dogradnji učinio **Jeronim Natalis** početkom 18. stoljeća.

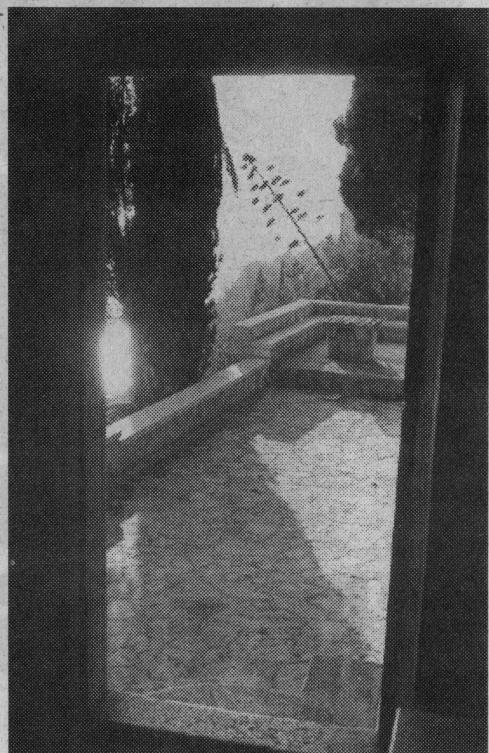
Put do ermitaže

Crkvicu i pećinu 20. stoljeće zatječe u prilično ruševnom i zapuštenom stanju, što vidimo na starijim sačuvanim fotografijama. Nakon Prvoga svjetskog rata, na poticaj Pokrajinskog konzervatora, popravljene su radikalnije crkvica i njezina okolina te do nje načinjen put, koji je spaja s novom marjanskom cestom.

CRKVICA I ERMITAŽA SV. JERE NA MARJANU

Nekad ruševne, danas obnovljene

Crkvica i ermitaža sv. Jeronima od gradnje u 15. stoljeću nisu ostale iste, već su u više navrata popravljane i restaurirane. Znatniji zahvat čini Jeronim Natalis početkom 18. stoljeća. Crkva je imala i svoju bratovštinu, Pravilnik joj je tiskan 1859. godine, a s bratovštinom Gospe od Zdravlja spaja se 1918. Početkom 20. stoljeća lokalitet je prilično ruševan i zapušten, a nakon Prvoga svjetskog rata obavljaju se radikalni popravci i do crkvice pravi put

Pogled iz crkvice na dvorište sv. Jere

Kula pred špiljom obitelji Karepić na Marjanu

Ta i kasnija uređivanja unutrašnjosti crkvice, gradnja zidova, stepenica i željeznih ograda oko nje i špilje, betoniranje poda u špilji, njezino zatvaranje, uklanjanje starih slika s pri-

zorima pakla i njihova zamjena novina **Ivana Mirkovića** pridonijeli su uščuvanosti i boljoj pristupačnosti toga privlačnog okoliša, ali su mu i oduzeli znatan dio izvorne slikovitosti

i prilagođenosti osebujnoj prirodoj okolini.

U neposrednoj blizini ermitaže sv. Jere, u sličnom okomitom procjepu iste hridi, nalazi se kula koja je služila za obranu i

sklanjanje poljskih radnika obližnjih zemalja u slučaju napada Turaka ili gusara.

Pročelje i manji dijelovi bočnih zidova izrađeni su od kamena, dok se za ostalo koristilo prirodnu pećinu, uključujući i svod građevine. Bila je podijeljena u tri kata, tj. prizemlje i dva kata, a dubina najveće prostorije nije bila veća od dva metra.

Slikovitost Karepića

Na pročelju su dva prozora i vrata, a sa svake strane još po jedan prozor. Vrata i svi prozori jednostavniji su, bez ikakvih ukrasnih stilskih elemenata, dok je prozor prvoga kata veći i širi, ima kasnogotički vitičasti luk nadvratnika, sličan onome na pećini sv. Jere.

Vrata su načinjena na strmoj hridi, naknadno još izglađenoj, te je pristup bio moguć jedino pomicnim ljestvama, koje su u slučaju obrane podizali u kulu.

Osim same njezine slikovitosti u sklopu strmih litica, na ovoj kuli privlači grb s natpisima nad ulaznim vratima.

U jednostavnim renesansnim profiliranim okvirima izrađen je grb, zapis gradnje nad njim i potpis vlasnika i geslo s godinom pod njim također pravilnim renesansnim slovima.

Grb je podijeljen u dva polja. Lijevo ima dvije zvijezde i kose pruge pod njima, a desno tvrdavskú krunu sa zvijezdama i stablo u donjem dijelu.

U lijevom kutu pod grbom je inicijal I.O.s, a u desnom .K.s. Grb i inicijali mogli su mi da vlasnike te kule nađem u splitskoj plemićkoj obitelji Karepić, Karipeus ili Karepeus (IOANNES KARIPEUS). Isti grb ima lijepa renesansna palača obitelji Karepića na Nacionalnom trgu, do Vijećnice, građena 1564. godine.

Natpis o slozi i neslozi

Nad grbom je natpis:
HUD SCVLP.CAV. PRAEBVISTIS

Značenje kratica nije posve jasno, ali bi se moglo na sljedeći način protumačiti: *Hoc uti donum sculturum cavernae preabuistis*.

Na donjoj ploči je natpis o slozi i neslozi, vjerojatno prema sličnoj misli *Sallustijevoj* u djelu *De bello Jugurtino*:

**CONCORDES VOTA
SEQVNCTVR
D I S C O R D E S
FRVSTRA**

**LABORANT
M.D.XXIII
(Slogi ostvaruju želje,
a neslogi obmane.
1523.)**

U tom predjelu imale su svoje posjede i splitske redovnice, ali je bez temelja pučka tradicija da su one u toj kući-pećini živjele kao u nekom samostanu jer je u njoj prostora tek da se nečko skloni, a ne da boravi.